

grundloven, jeg kan ikke se, det står der. Nej, men vores opgave er vel i den internationale debat at tage stilling til, hvordan Danmark handler klogt, og det er vel derfor, vi også har debatten i dag.

Til hr. Jesper Langballe, der spørger, om Folketinget fører udenrigspolitik: Nej, det er jo helt klart efter i dag, at det gør Statsministeriet. Det er Statsministeriet, der fører udenrigspolitikken i Danmark, det har jeg forstået.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Pointen var, at vi jo ikke i Danmark skal diskutere, hvad USA skal foretage sig. De skal vel forhåbentlig selv bestemme, om de mener, det er en god investering eller en dårlig investering, om de mener, det er teknisk muligt eller ikke teknisk muligt.

Det, vi skal tage stilling til, er, at den største allierede kommer og spørger os, om vi vil være med til, at de kan muliggøre deres projekt. Vi skal jo ikke investere i det her projekt. Tværtimod kan vi være så heldige, at det forsvarssystem kan være med til at forsvare Danmark. Det er vores største allierede, som faktisk foretager de investeringer, som vi måske i Europa burde kigge noget nærmere på i forhold til de store armbevægelser, mange europæiske lande har med hensyn til, hvad man egentlig reelt vil investere i at forsvare sig selv mod fremtidige trusler.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, hr. Villy Søvndal kom lidt nemt om ved sit svar, men det kan være, hr. Villy Søvndal endnu ikke har besluttet sig til, om han vil drage af sted.

Da jeg var dreng, læste vi nogle bøger, der hed Flemmingbøgerne, og der var et motto foran på titelbladet, der hed »Prøv med kærlighedens stærke arm«, og det var noget, der greb os dybt. Det er egentlig det der smukke motto, jeg hører, hver gang hr. Villy Søvndal udtaler sig om udenrigspolitik: Prøv med kærlighedens stærke arm.

Mit spørgsmål var: Driver hr. Villy Søvndal virkelig sin tro så vidt, at han mener, at dialog og internationalt forpligtende, begrænsende aftaler kan gøre det ud for forsvarsvåben? Det var sådan set det, mit spørgsmål gik på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Til hr. Jens Hald Madsen: Det, der skiller os, er diskussionen om, hvorvidt Danmark også skal deltage i den store debat, eller om vi kun skal varetage rent nationale interesser i en debat som den her. Jeg synes, vi skal blande os i den store debat, men vi skal jo også diskutere det nationale, bl.a. fordi Grønland er en del af det her projekt. Det er jo grunden til, at vi har selve forespørgslen i dag.

Til spørgsmålet om, hvorvidt vi vil medvirke, er min anbefaling, at vi siger nej tak.

Til hr. Jesper Langballe, der refererer fra Flemmingbøgerne: Det er jo altid meget smukt, og kærlighedens stærke arm er jo et farbillede, der duer til noget. Men jeg synes nu alligevel, hr. Jesper Langballe skal være forsigtig med at afvise andre midler end militære.

Hvad nu, hvis konflikten med Nordkorea ender med, ikke kærlighedens stærke arm, men pengenes stærke arm? Hvad nu, hvis det ender med en handel? Hvad nu, hvis den konflikt afløses med det tilbud, som Powell bekræftede var givet i går, at man godt vil lave en aftale om det her?

Jeg synes, man skal være forsigtig med at mene, at der kun er én vej at komme frem ad i den her verden, og det er »Slå først, Frede« – for at tage et andet billede fra den mere folkelige litteratur. Det er alt for forsimplet.

Et af problemerne i øjeblikket er den manglende vilje til at løse nogle af de grundlæggende konflikter, der i øjeblikket masseproducerer desperate mennesker, som verdenssamfundet ingen interesse har i, bl.a. fordi den nuværende amerikanske administration blokerer.

Kl. 18.05

Jeg er fuld af beundring for udenrigsministerens forsøg på at løse Palæstina-Israel-konflikten. Jeg tror, det er oprigtigt ment. Men jeg tror ikke på, at USA er interesseret i det. Jeg tror, at vi i løbet af ganske kort tid vil komme til at opleve, at USA står af. Hvorfor det? Fordi der er så voldsomt et pres fra kongresmedlemmer om ikke at gå ind og sikre en levedygtig palæstinensisk stat. Så har vi en fortsat konflikt, der masseproducerer desperate mennesker.

Der synes jeg måske, hr. Jesper Langballe er alt for afvisende i forhold til andre midler end kun militære. Det ender jo med, at stridsmanden kommer til at slås på hele Jordan med folk, der ikke vil rette ind. Det er vel heller ikke et særlig gunstigt scenarie.